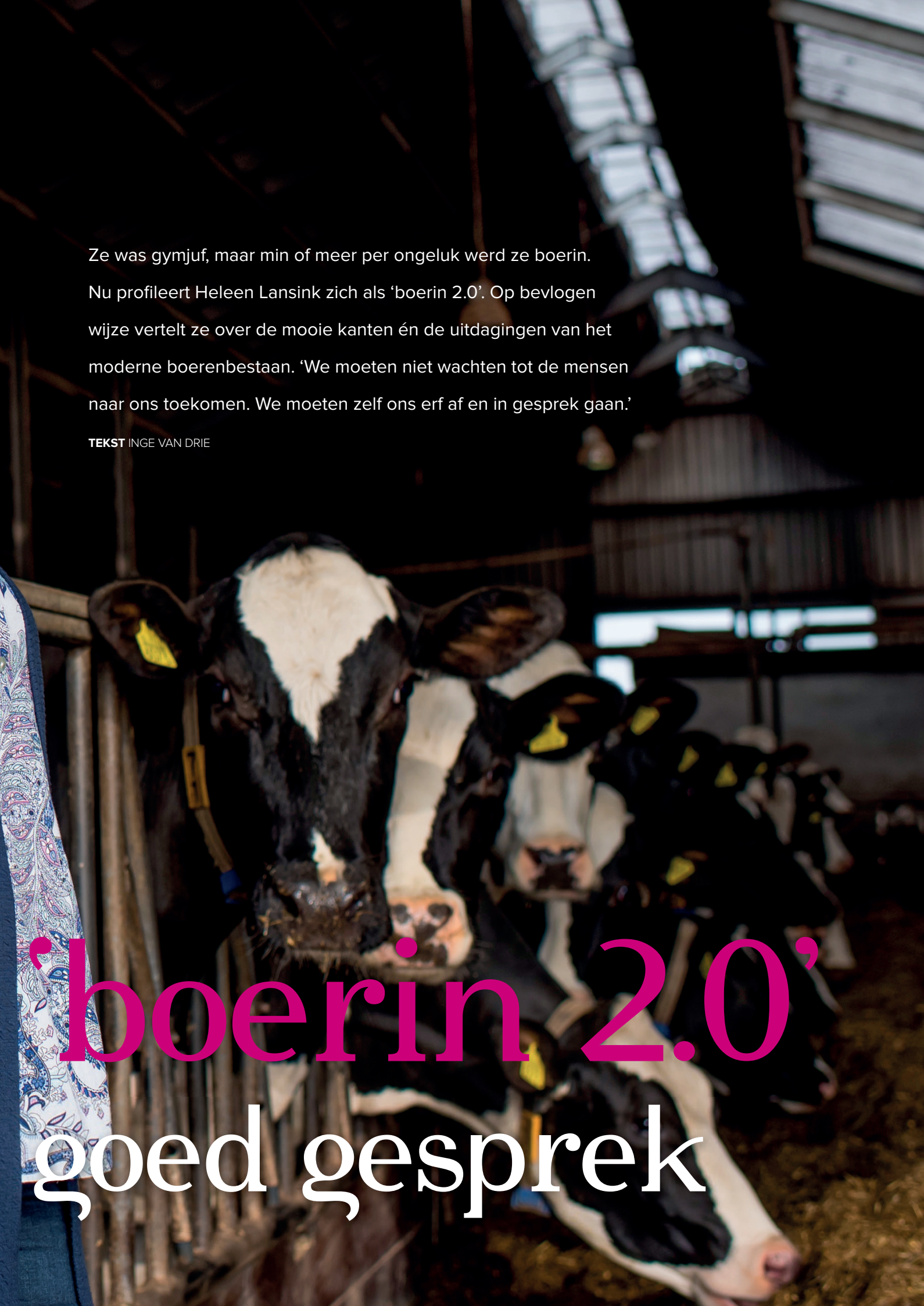
boerin: Heleen Lansink-Marissen • **leeftijd:** 39 • **partner:** Rogier Lansink (45) • **kinderen:** Sanne (10), Mieke (9), Vera (6) en Thijs (3) • **woonplaats:** Haaksbergen • **bedrijf:** 85 melkkoeien, 55 ha grond, De Melktapperij, lezingen thuis en op locatie

Bevlogen gaat voor

‘boerin 2.0’ goed gesprek

Ze was gymjuf, maar min of meer per ongeluk werd ze boerin. Nu profileert Heleen Lansink zich als ‘boerin 2.0’. Op bevlogen wijze vertelt ze over de mooie kanten én de uitdagingen van het moderne boerenbestaan. ‘We moeten niet wachten tot de mensen naar ons toekomen. We moeten zelf ons erf af en in gesprek gaan.’

TEKST INGE VAN DRIE

Boerin 2.0 noemt ze zichzelf op Twitter. En op haar profielfoto op Facebook staat ze met een microfoon in de hand. Ze schrijft blogs, ze vlogt en ze plaatst foto's op Instagram. Wie de sociale media in agrarisch Nederland een beetje volgt, is haar naam vast wel eens tegengekomen: Heleen Lansink-Marissen. Met haar actieve mediaoptreden verdiende ze begin dit jaar zelfs een nominatie voor de 'Vrouw in de Media Award'. Achter de burgemeester van Hellendoorn eindigde ze uiteindelijk op de tweede plek.
Ze was er beduusd van, vertelt Heleen aan de keukentafel van

'Technisch draaide ons bedrijf goed, maar eigenlijk voelden we ons doodongelukkig'

de boerderij in het Twentse Haaksbergen. Samen met haar man Rogier runt ze er een bedrijf met 85 melkkoeien. Een jaar geleden openden ze op hun erf De Melktapperij, waar burgers zelf een fles melk kunnen tappen. ‘Hoe komt zo’n jury erbij, dacht ik. Maar tegelijk was het ook een teken dat wat ik doe, gezien wordt. En het was een mooie aanleiding om weer in gesprek te komen met mensen om ons heen.’
Want dat is wat de boerin uit Twente het liefst doet: de dialoog aangaan met de samenleving. Dat is broodnodig, vindt ze.
‘We moeten niet wachten tot de mensen naar ons toe komen.

We moeten zelf van ons erf af. Want de samenleving is óók verantwoordelijk voor de huidige gang van zaken. Door het goedkoopste vlees te kopen bijvoorbeeld of de pakken melk in de aanbieding. Wij moeten uitleggen dat de goede prestaties die we neerzetten als sector, ook een kostprijs hebben. En we moeten in gesprek gaan: waar zitten de vragen, wat zijn de pijnpunten?’

Romantisch beeld van boeren

Wie Heleen zo bevlogen hoort praten, kan zich amper voorstellen dat ze min of meer per ongeluk boerin is geworden. Ze groeide in Emmen op, midden in de stad. Haar vader had een verantwoordelijke functie bij de gemeente. Toen ze op haar 25e Rogier leerde kennen, had ze vooral een romantisch beeld van het boerenleven. ‘Het leek me vooral leuk. Lekker buiten bezig zijn, een eigen moestuin, veel vrijheid.’ Maar boeren bleek vooral hard werken, merkte Heleen al snel. ‘Het was altijd druk. ’s Ochtends voerde ik de kalfjes, daarna sprong ik onder de douche en ging ik snel naar mijn werk. Als ik ’s avonds thuiskwam, konden we nog net samen een toetje eten voordat Rogier de koeien ging melken. Om half negen ploften we dan uitgeblust naast elkaar op de bank.’
Niet dat Heleen een hekel heeft aan hard werken. Aan stilzitten had ze al op jonge leeftijd een broertje dood. ‘Ik zwom tien keer in de week, speelde accordeon, ging naar catechisatie en dan begeleidde ik ook nog een kinderclub. En in het weekend hielp ik graag m’n vader met klussen buiten, hout kloven bijvoorbeeld of de schuur verbouwen. Ik was altijd bezig.’
Dat bleef zo nadat ze voor haar studie aan de academie voor lichamelijke opvoeding naar Zwolle was verhuisd. Ze was zo’n type dat haar studie combineerde met het bestuur van de studentenvereniging en het werken voor een evenementenbureau. En alsof dat nog niet genoeg was, vloog ze als reisbegeleidster ook nog van hot naar her. ‘Ik houd van dynamiek’, verklaart Heleen.
Eenmaal klaar met haar studie, ging ze als gymjuf aan de slag. In het speciaal onderwijs dan. ‘Ik wilde niet gewoon lesjes draaien. In het speciaal onderwijs is geen dag hetzelfde. Dat past bij mij; ik houd wel van een uitdaging. En ik kon mijn “zorghart” kwijt in het lesgeven; ik had plezier in het contact met leerlingen.’ Tegelijk volgde ze ook nog een studie zorg en welzijn. ‘Om ook nog een vak te leren dat, anders dan gym, echt meetelt’, vertelt Heleen lachend.

Dynamiek op boerderij geeft energie

Nadat dochter Sanne was geboren, besloot Heleen haar baan – inmiddels was ze docente zorg en welzijn – op te zeggen en voortaan thuis aan de slag te gaan. ‘Het combineren van de boerderij en mijn baan was lastig, zeker op piekmomenten. En ik merkte tot mijn verbazing dat ik het ook gewoon leuk vond om met z’n tweeën een bedrijf te runnen. De dynamiek op een boerderij, het samen nadenken over de bedrijfsvoering; ik kreeg er energie van. Tegelijk vond ik het fantastisch om te zien hoe Rogier hier in z’n element is.’
Heleen vroeg Rogier in die tijd het hemd van het lijf. Waarom laten we een kalfje niet bij zijn moeder? Waarom gaan onze koei-

en niet naar buiten? Ze verdiepte zich in de jaren die volgden op allerlei manieren in de sector, ze las vakbladen en volgde discussies op sociale media. Maar wat ze las, stemde haar niet gelukkig. Haar aanvankelijke enthousiasme over het boerin zijn maakte plaats voor bezorgdheid. ‘Technisch draaide ons bedrijf goed, maar we werden er niet gelukkig van. Eigenlijk voelden we ons zelfs doodongelukkig. De melkprijs stond langdurig onder druk, er was allerhande regelgeving op komst en de druk van de maatschappij op de sector werd steeds groter.’
Heleen en Rogier besloten het roer om te gooien. Ze kozen ervoor niet mee te gaan in de schaalvergroting en te accepteren dat de sector voor grote veranderingen staat. ‘Dat besluit gaf ons veel rust.’ Gaandeweg groeide bij hen ook de overtuiging dat boeren meer de samenleving op moeten zoeken. Zo kwamen Heleen en Rogier op het idee een melktap te plaatsen op het erf. ‘Het was niet ons belangrijkste doel om op die manier veel melk af te zetten – in het eerste jaar hebben we zo’n 1100 liter verkocht. Maar de melktap is de deurbel naar de rest van ons verhaal. Zo komen we met mensen in gesprek.’ Ook speelden ze met het idee een ontvangstruimte in te richten op het bedrijf. ‘Maar wie moet dat dan schoonmaken? Juist, ikzelf. Daar word ik niet gelukkig van’, geeft Heleen toe.

Als ‘boerin 2.0’ op pad

In plaats daarvan gaat de Twentse boerin nu zelf de boer op met haar verhaal over de mooie kanten en de uitdagingen van het moderne boerenbestaan. Onder haar motto: ‘De kracht van de boer zit ’m in zijn zichtbaarheid naar de burger’. Zo trad ze met een aantal andere boerinnen op in het theater met de voorstelling ‘De avond van de koe’, spreekt ze groepen boerinnen toe en stond ze pas als jurylid voor Brood en Spelen – een prijsvraag over nieuwe perspectieven voor het platteland – voor een zaal met architecten en grondbezitters. Haar ervaring uit het onderwijs komt haar daarbij goed van pas; Heleen is niet bang om voor een groep te staan. ‘Toen ik als studente voor een evenementenbureau werkte, heb ik warming-ups gedaan voor 500 mensen. Dat scheelt.’
Ze krijgt veel positieve reacties op haar verhaal, vaak achteraf via Facebook. Mensen zijn er door geraakt, merkt ze. ‘Ze denken dat er op het boerenerf niet zoveel gebeurt. Maar als ik ons

verhaal vertel, zijn ze verwonderd over alle keuzes die we als boeren moeten maken en de bedragen die erin omgaan. Dat snap ik best. Want eerlijk is eerlijk, ik was ook verbaasd toen ik de eerste keer zag dat het melkgeld binnenkwam. Dat was net zoveel als het jaarsalaris dat ik in het onderwijs kreeg!'
Al is je kop boven het maaiveld uitsteken ook gewoon eng, geeft Heleen eerlijk aan. 'Ineens vraagt iedereen om mijn mening. Daar moet ik aan wennen. Zo kreeg ik tijdens de I&R-fraude iemand van de radio aan de telefoon. "Wat vind jij ervan Heleen?", vragen ze dan. Dan moet ik ook eerst even nadenken.'
De Twentse boerin ziet nog veel ruimte voor communicatie tussen de agrarische sector en de samenleving. 'Als je er keihard tegenin gaat, kom je nooit samen. Neem de Nationale Week Zonder Vlees, die pas georganiseerd werd. Vanuit de agrarische sector wordt daar best negatief op gereageerd. Maar het is toch een briljant concept? Zoiets kunnen wij ook doen, met bijvoorbeeld de Week van het Nederlandse Product.'
Heleen ziet meer in verbinding zoeken. 'Je kunt als sector wel vertellen dat je het zo goed doet, maar ik zie veel meer in verbinding zoeken. Goed luisteren naar de geluiden uit de samenleving en elkaar opzoeken.'

> 'Ik heb dit plaatje voor ogen: een duurzame, veelsoortige sector met een grote diversiteit aan boeren. Dat maakt de sector veerkrachtig'

Boerin stelt zich kwetsbaarder op

Zoals ze aan het begin van haar loopbaan zorgde voor haar leerlingen, zo kan Heleen haar zorghart nu kwijt in het opkomen voor boeren en boerinnen. 'Ik voel me met hen verbonden.' Wat haar drijft? 'Ik zie dat ons huidige landbouwsysteem niet houdbaar is. Zo tekenen we als sector ons eigen vonnis', zegt ze. 'Ik heb dit plaatje voor ogen: een duurzame, veelsoortige sector met een grote diversiteit aan boeren. Dat maakt de sector veerkrachtig en "volhoudbaar".'
Heleen draagt dat beeld uit naar de samenleving, maar óók naar de sector zelf. 'En dan gaat het me niet om de voorlopers. Hoe waardevol zou het zijn als ik collega's in beweging krijg?'
Die beweging verwacht Heleen eerder van boerinnen dan van boeren. 'Die durven zich kwetsbaarder op te stellen en staan midden in de maatschappij, veel meer dan boeren. Hoeveel boerinnen zijn er niet die nadenken over een bed and breakfast of een zorgtak op hun bedrijf?' Ga dat gesprek vooral aan, raadt Heleen die boerinnen aan. 'En deel je hulpvraag of je worsteling met anderen, maak ze deelgenoot. Zo kom je verder. Het geeft zoveel rust als je doet waar je blij van wordt.'
Voor Heleen zelf betekent het dat ze weinig in de stal te vinden is. 'Daar word ik niet blij van. Rogier vraagt dat ook niet van me, net zo goed als ik hem niet vraag om een rondleiding te geven.' Wel regelt ze de betalingen, vult ze de KringloopWijzer in en verzorgt ze de meitelling ofwel de gecombineerde opgave. 'Maar als Rogier er niet is, vervang ik hem natuurlijk. En als ik op pad ben, is Rogier in huis om alles draaiend te houden.'
De tweede plek bij de 'Vrouw in de Media Award' geeft voor Heleen aan dat ze op de goede weg zijn. Hoe de toekomst van hun bedrijf eruitziet? Ze moet het antwoord schuldig blijven. 'Als je me vraagt waar we over drie jaar staan, dan weet ik het echt niet. Maar ik heb er vertrouwen in dat het goed komt. Want ik merk dat de boer in Nederland echt nog wordt gewaardeerd.'